

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 76

Divendres, 19 de maig de 2006

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 85, segona i darrera reunió

Í N D E X

Projecte de llei

de reforma de l'Institut Català de la Salut (debat de totalitat) (tram. 200-00051/07) (p. 3)

Designació

d'un membre del Consell Consultiu de la Generalitat (tram. 283-00003/07) (p. 14)

Designació

d'un membre del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (tram. 284-00030/07) (p. 14)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el contenciós relatiu al patrimoni artístic del Museu de Lleida Diocesà i Comarcal (tram. 302-00175/07) (p. 15)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Pla d'infraestructures del transport de Catalunya (tram. 302-00176/07) (p. 19)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la integració i la protecció de les persones tartamudes (tram. 300-01029/07) (p. 23)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les campanyes institucionals (tram. 300-01032/07) (p. 27)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la creació de places d'educació infantil (tram. 300-01034/07) (p. 32)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la protecció i la tutela dels menors (tram. 300-01035/07) (p. 36)

Interpellació

al Consell Executiu sobre els plans d'usos i de gestió de les zones de protecció especial per als ocells (tram. 300-01033/07) (p. 41)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 85.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou de matí i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident primer, el vicepresident segon i les secretàries primera, segona i quarta. Assisteixen la Mesa la secretària general, el lletrat major i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència i de Política Territorial i Obres Públiques, de Relacions Institucionals i Participació, de Justícia, d'Educació i Universitats, i de Cultura, les conselleres de Salut i de Benestar i Família, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

————— **Projecte de llei de reforma de l'Institut Català de la Salut** (debat de totalitat) (tram. 200-00051/07)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de reforma de l'Institut Català de la Salut. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyora Marina Geli, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el matí d'aquest dia parlamentari presentem el Projecte de reforma de l'Institut Català de la Salut.

Si em permeten fer una mica d'història..., explicar el perquè d'aquest Projecte, quins són els seus objectius, quins instruments utilitzem per a la reforma i, fonamentalment, algun dels continguts bàsics d'aquest avantprojecte, d'aquest Projecte de llei.

Catalunya, ja fa vint-i-cinc anys que té transferides les seves competències..., que exerceix les competències sanitàries –vint-i-cinc–, que emanen de l'Estatut del 79, abans, per tant, de la Llei general de Sanitat.

I això va fer que l'any 83 es creés l'Institut Català de la Salut com a entitat gestora de la Seguretat Social, dels serveis i prestacions sanitaris. Si bé l'any 1986 amb la Llei general de sanitat es canvien les regles del joc, es treu de la Seguretat Social i del seu finançament el sistema sanitari, encara fins avui perdura aquesta entitat com a gestora de quelcom que ja no gestiona.

La resta de comunitats autònomes al llarg d'aquests últims anys ha anat fent reformes i ha convertit els seus ens de gestió en ens autònoms. Aquesta és una assignatura pendent de Catalunya.

De fet, l'any 1997 i l'any 1998 l'anterior Govern va redactar –i ho tenim, i ho tenen vostès a la seva disposició– articulats de llei molt semblants al que avui estem presentant, atès que aquest és un debat complex –ho entenem–, però absolutament necessari. I aquesta reforma que avui presentem és una reforma que afecta molts ciutadans i molts treballadors. El 80 per cent dels ciutadans de Catalunya estan atesos per una entitat de l'Institut Català de la Salut; el 80 per cent de la primària.

Són els grans hospitals on fem una part importantíssima també de recerca i de docència; més de 38.000 treballadors; una de les empreses del sector públic i privat més importants de Catalunya, amb un pressupost de 2.300 milions d'euros anuals.

I el perquè..., els deia, quins són els motius substantius d'aquest Projecte de llei? Clarament, per defensar el sector públic. És curiós, eh?, que aquests dies es parla que estem intentant privatitzar; tot al contrari. Els que defensen el sector públic han de ser capaços de reformar-lo. Aquest és un element importantíssim. Si no, a poc a poc es va perdent la qualitat.

De fet, l'Institut Català de la Salut s'ha anat descapitalitzant els últims anys; amb moltes dificultats d'inversió, per una rigidesa excessiva..., 11.000 interins dels 38.000, quan nosaltres vam entrar al Govern. I no culpo, eh?, l'anterior Govern. Parlo de la rigidesa d'un sector que va amb unes regles del joc no adequades a la realitat d'avui.

Per tant, és clarament en defensa del sector públic que nosaltres..., aquest Projecte de llei que avui els presentem el Govern de Catalunya. I clarament en defensa del sector públic. Molt lluny, tot al contrari de la privatització. Volem que a través de l'instrument empresa pública...

On volem anar? Quins són els objectius? La modernització, la desburocratització, la flexibilització, les garanties clares de qualitat, d'eficàcia, d'eficiència, d'autonomia de gestió de cada un dels seus centres, de capacitat de descentralització, de desconcentració, de treball des de la proximitat, de més transparència, de més participació dels professionals i dels usuaris en la presa de decisions i també dels alcaldes, en la proximitat, de processos de democratització interna. Aquests són els objectius fonamentals.

I aquest és un debat pendent a tota la funció pública. Però ara, avui, el que ens ocupa és una part molt important d'una empresa de serveis que té una transcendència important i que s'ha de dotar clarament. Perquè, si no fem això, els que pensen que els mercats ho faran millor tindran raó; perquè no podrem defensar un sector públic eficient, capaç de donar autonomia a cada un dels seus centres. Perquè ara tenim, si vostès em permeten, una empresa amb un cap molt gran, molt burocratitzat, que alenteix els processos, que ha fet, i objectivament, durant aquest últims vint-i-cinc anys. Vostès vagin a veure les grans inversions que hem començat a fer als grans hospitals de l'Institut Català de la Salut.

I, per tant, nosaltres el que plantejem és una empresa pública amb un consell d'administració, garant precisament que és el sector públic. Un consell d'administració de diferents..., on diferents departaments del Govern de la Generalitat participin: Departament de Salut, per descomptat; Departament d'Economia; Departament de Justícia, perquè els treballadors sanitaris de Justícia passaran a aquesta empresa; el Departament de Benestar i Família, perquè hi ha un vessant sociosanitari molt important. I també els agents socials, com a membres del Consell d'Administració, perquè ningú

tingui dubte que aquesta és una empresa també dels treballadors, del sector públic, i per tant els agents socials, en el Consell d'Administració.

Així també, en benefici d'aquesta democratització des de la proximitat, d'aquest control des de la proximitat es crearan a cada centre de salut, a cada hospital, òrgans de govern amb participació dels alcaldes i alcaldesses, amb participació de la societat civil, perquè, atès que és transcendent per als ciutadans el servei que presta aquesta empresa, hem de tenir un contrast des de la proximitat en la seva participació.

En aquest procés de modernització, conservem una entitat única, una empresa única: l'Institut Català de la Salut, però unitats de gestió descentralitzades amb comptes de resultats a cada una d'elles. Comptes de resultats..., no parlo només en el sentit estrictament econòmic, eh? Parlo de la capacitat de cada centre de salut, de cada hospital, de rendiment de comptes amb relació a la qualitat assistencial.

I també insisteixo, insistim des del Govern que aquesta és la fórmula que nosaltres hem trobat per a la participació professional. És molt difícil participar en una empresa centralitzada. I de fet, alguns dels debats que han anat implícits aquests dies, de conflicte social, eren aquests. Els nostres treballadors i treballadores se senten lluny de la seva capacitat de participació en el seu centre en la presa de decisions, perquè costa molt gestionar empreses centralitzades, on les decisions han de passar totes pel carrer Balmes, que és on hi ha la seu corporativa de l'Institut Català de la Salut. I, en canvi, amb aquests instruments, amb aquests canvis, entenem que és una fórmula diferent; de canvi, de modernització, de participació, de democratització de la presa de decisions.

Aquesta és una llei, per tant, ambiciosa, amb un preàmbul i vint-i-set articles. Una llei instrumental, que té la mirada posada clarament en la millora de l'atenció a qui ens devem, als ciutadans, però també en la participació d'aquests ciutadans en la presa de decisions d'una empresa de serveis sanitaris com és aquesta, a través de la societat civil en el territori, en la proximitat i a través del món local. És un projecte de llei clarament amb la mirada posada en la participació del canvi de sentiment de pertinença dels nostres professionals, estatutaris majoritàriament, perquè entenguin que ells pertanyen a una..., se sentin orgullosos de pertànyer al sector públic, a una empresa, Institut Català de la Salut; però també sentiment de pertinença al seu propi centre, al seu propi hospital, al seu propi departament, perquè aquest és un dels debats pendents, clarament, de la funció pública: no pertànyer a una cosa burocràtica, que no sap qui el mana, amb uns polítics canviants, amb uns gestors a vegades vistos al costat de l'Administració, sense possibilitat de participació en un ens tan gran. Una mirada posada en la millora de la gestió i la transparència.

I, per tant, per això els demanem el vot favorable a aquest Projecte de llei, per resoldre el que altres comunitats han fet. És curiós!, Catalunya, que ha estat la primera comunitat –vint-i-cinc anys!– que es va anticipar a la resta d'Espanya a demanar les competències, com sempre ha fet Catalunya... L'esperit de Catalunya és

més risc, més autogovern. Ho vam fer abans que la resta i, a més a més, ens vam anticipar al que després va evidenciar i concretar la Llei general de sanitat, la Llei Ernest Lluch, que va optar per un sistema nacional de salut, però a més ens va dir, va dir clarament: «Anem cap a un model federal» –federal!– «de gestió sanitària.» Perquè en aquell moment, l'any 86, algunes comunitats –Catalunya, el País Basc, Andalusia– ja tenien transferències. Aquesta Catalunya que s'anticipava i, en canvi, que no ha estat capaç de modernitzar l'Institut Català de la Salut durant aquests últims anys suficientment; no vull dir que no s'hagin fet processos de canvi i de millora. Per tant, hi ha molta ambició.

Jo voldria desterrar aquí alguns dubtes que aquests dies es plantejaven. El primer és una paraula com màgica, no?, que no som capaços a vegades de discutir amb profunditat: la confusió entre les empreses públiques i la privatització. Això és fals, absolutament fals. Preciament ja he dit que és en defensa del sector públic. Qui no fa reformes és que en realitat no s'estima suficientment el sistema públic. I potser per això, en el rerefons, un punt de valentia política ha faltat en els últims anys.

Segon, l'estatus dels treballadors. Aquest és un altre debat pendent de la funció pública. Algú diu: «Laboralitzarem els estatutaris.» La Llei no ho diu; tot al contrari, diu: «Seran adscrits en aquesta empresa pública els estatutaris i un petit grup de funcionaris.» Els estatutaris són els funcionaris del sector de la salut.

També, per descomptat, diu que es decidirà amb posterioritat, sí, l'estatus del laboral, que és un estatus també necessari en alguns casos. Per tant, no ens encallem, si us plau, amb les paraules; no ens hi encallem. No fem demagogia amb les paraules, perquè ens fem un mal favor.

I si no, els convido clarament a tornar a veure per què hem arribat fins aquí. A més a més, a Catalunya, amb un model que es pot comparar. Què ha passat en el sector públic no Institut Català de la Salut, en els últims anys? La capitalització és molt millor, perquè té instruments molt més fàcils d'inversió.

Comparin l'Hospital de Mataró amb l'Hospital de Vall d'Hebron. Vagin a veure'ls. Quina diferència, no? Tots dos són dos hospitals públics: Consorci del Maresme, cent per cent Departament de Salut; Vall d'Hebron, entitat gestora de la Seguretat Social, encara patrimonialitzada a l'Estat. Desmitifiquem coses. El sector no Institut Català de la Salut, per falta de reformes, ha precaritzat encara més el seu personal: 11.000 interins –11.000– dels 38.000. Per tant, aquestes reformes, per què han estat pendents durant tant de temps? Per què les altres comunitats autònomes ho han fet i nosaltres no?

Però és igual, no volem parlar del passat, parlem del present. Avui és un dia important. Aquest dia, amb l'aprovació d'aquest Projecte de llei de reforma de l'Institut Català de la Salut, tancaria una part i aclariria clarament el sistema sanitari de Catalunya; un sistema sanitari que compartim, per descomptat, amb una part majoritària d'un proveïdor, estrictament del Departament de Salut, Institut Català de la Salut, que és el que avui volem modernitzar, fidelitzar, dotar d'instrument.

I una altra part també pública, de consorcis i empreses públiques del Departament de Salut, moltes també lligades al món local de Catalunya, i una part de sector privat col·laborador amb el sector públic.

Per tant, els demano el seu vot favorable. Aquesta Llei té molta ambició i refà la història. Refà la història perquè només aquells que volen la qualitat i l'eficiència del sistema públic són capaços d'encarar les veritables reformes.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió l'il·lustre senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Hola, molt bon dia, senyores i senyors diputats. Gràcies, senyora consellera, per la seva exposició. Jo li he de confessar una cosa; és a dir, nosaltres hem presentat una esmena a la totalitat i, li ho he de dir clarament, no pel que vostè diu. Si el contingut fóra d'acord amb el seu discurs, probablement no tindria cap sentit la nostra esmena a la totalitat. I amb això ja li dic molt. És a dir, del seu discurs jo en puc subscriure una gran part. Però anem per parts.

Estem d'acord, per exemple, en la importància que té la Llei de l'ICS. És a dir, estem parlant de 38.000 treballadors, estem parlant d'un pressupost de 2.300 milions d'euros i, per tant, no cal discutir aquesta importància. Però és clar, això ens vol dir una cosa molt clara, això ens diu que és una llei troncal, que marca model; no és qualsevol llei. És una llei que té molt a veure amb el model sanitari català i marca model. Nosaltres li hem estat oferint constantment un pacte sanitari. Ens ha contestat aquí al Parlament que d'acord; ens ho ha dit a través de la premsa i també ens han fet algun diàleg a través de la premsa. Només li vull dir una cosa, consellera, els pactes es fan; per què no l'han fet durant aquests dos anys i mig? És ara l'hora de fer-lo? És ara l'hora de començar a fer el pacte, amb la situació política que tenim? Ara és el moment, de veritat? És clar, i hem de començar per la Llei de l'ICS. Esta és una simple reflexió que li faig només d'entrada.

Però deixi-me-li dir una cosa, nosaltres ja la vam advertir fa dies que una llei d'aquesta naturalesa requeria una molt especial cura i una estabilitat política. Participació i consens, acord i una estabilitat política. Deixi'm dir-li clarament que no és una llei que es pugui fer, presentar i pretendre aprovar amb un govern agònic. (*Remor de veus.*) Li ho dèiem fa uns mesos, no es pot aprovar una llei com la de l'ICS –no es pot aprovar una llei com la de l'ICS– en un clima de confusió política. No es pot aprovar.

Vostè ha parlat també de confusió, i entrarem en la confusió. La confusió la trobem entre el que es diu a la memòria i el que figura a l'articulat. La memòria de la Llei ens descriu un escenari, cert, de demanda creixent i, per tant, de costos creixents a causa de la pressió que exerceix sobre la demanda factors com la demografia, l'envelliment de la població. També la memòria ens parla de

la incorporació a les noves tecnologies, un canvi cultural en la pròpia demanda i els costums de la gent. En aquest escenari –en aquest escenari– l'Institut Català de la Salut és un element central de model i ha d'adaptar el seu marc de gestió per tal de poder contractar els seus serveis, la seva activitat, amb el Servei Català de la Salut de forma similar a com ho fan la resta dels proveïdors de serveis. Li deia, li dèiem fa no gaires dies en un article que els consorcis i empreses públiques –i l'ICS és i serà una empresa pública– són alguna cosa més que fórmules de gestió. I en això, en el seu discurs, hem dit el mateix, són sector públic. Evidentment que són sector públic. De manera que calen regles de joc iguals per a tots els proveïdors, transparència en l'assignació de recursos i la regulació a l'hora de retre comptes, que han de garantir l'eficiència del servei sense introduir elements de rigidesa en una gestió que requereix una adaptabilitat permanent per les característiques de la demanda. Ho ha dit vostè també. Ho torno a dir jo. Sense introduir elements de rigidesa en la gestió.

També li dèiem una altra cosa. Tenim un sistema mixt en la provisió. Els centres són de titularitat pública o privada, però amb independència de la titularitat tenen un finançament públic per cobrir les necessitats de la població; són, per tant, tots, servei públic; són servei públic amb independència de la titularitat. I són complementaris. Cal el compromís de convivència activa que vetlli perquè la potenciació de tots els sectors creï sinèrgies a favor de l'esmentat servei públic. És a dir, regles de joc iguals per a tothom, sense prejudicis ideològics. Això també li dèiem a l'article quan li contestàvem. I avui vostè ens diu el mateix.

Però, què ens passa? Que a la pràctica sí que hi han prejudicis ideològics, i no són per part del nostre Grup, consellera –no són per part del nostre Grup. Quan jo li parlo de govern agònic i li parlo de confusió ideològica li estic parlant d'això. Tots sabem –no es molestin–, aquest Govern pot repetir després el color polític, potser sí; jo penso que no passarà, però és un govern, aquest, en aquesta legislatura, agònic. Hi ha una confusió ideològica que vostè ja coneix. En l'articulat –en l'articulat– de la Llei de l'ICS, no anéssim al 99..., al 97 o al 98. Hi havien dos esborranys bastant més ambiciosos que estos i s'ha introduït precisament la confusió ideològica per part d'alguns que han compartit govern i d'alguns que encara el comparteixen. Perquè precisament no tenen clar què és el servei públic i què significa aquesta igualtat d'oportunitats, aquesta igualtat a l'hora d'adjudicar els serveis per tal que l'eficiència sigui efectiva.

Per això, per fer una llei com la de l'ICS cal tenir molt clars aquests valors i també les circumstàncies. I vostès no tenen en compte ni les circumstàncies ni tenen en compte els valors. Vostès avui necessiten, per aprovar aquesta Llei, el vot de la confusió –el vot de la confusió de què vostè parlava–, aquesta confusió que confon sector públic amb el que no ho és, aquesta confusió que es pensa que és privatitzar allò que no ho és. Aquesta confusió no la tenim nosaltres, consellera, és en el seu Govern, avui, i hi estava ahir. I avui vostè necessita aquests vots de la confusió per aprovar la Llei d'ahir. És una llei massa important per aprovar-la amb un govern agònic, amb uns vots de confusió.

Aquest és el problema que tenim. I per això mantenim nosaltres avui –per això mantenim– la nostra esmena a la totalitat. Per això, consellera. La confusió es manifesta en la clara contradicció entre el que vostè diu, amb el qual estem d'acord i amb el qual no li presentaríem esmena a la totalitat, amb el que després es fa a l'articulat. Aquest és el gran problema d'aquesta Llei. I nosaltres ho hem de portar al Parlament perquè si això no ho fem com ho hem de fer, el que es farà impossible és un veritable pacte per la sanitat catalana. Aquest és el gran problema que tenen, que avui poden no solucionar els problemes que tenen i fer molt difícil solucionar-los demà, quan aquest Govern o aquest període agònic, final de legislatura, s'hagi acabat i poguéssim obrir un panorama que realment pugui donar una veritable resposta als problemes de la sanitat catalana.

Aquest és el debat que nosaltres els proposem aquí; és el que teníem de fer. Per això jo li demano no ja que votéssim nosaltres l'esmena a la totalitat sinó que faci una reflexió, pari un moment, i tiréssim la Llei de l'ICS, que és necessària, en el moment que es pugui tirar amb totes les garanties.

Deixi'm fer-li una sèrie de consideracions tècniques per a clarificar això que estem dient. S'ha pretès fer una llei molt participativa, però en realitat tot es queda en una qüestió retòrica. La voluntat participativa manifestada de manera repetida no es veu reflectida en l'articulat del Projecte, ans al contrari, suggereix seguir principis contraris al que diu que la conformen. I així, a tall d'exemple, podem dir que «la participació comunitària es veu limitada a un consell general de participació i a un consell de participació als centres que es puguin crear, les funcions del qual són d'assessorament, consultives, de seguiment i de supervisió», títol II, article 5, paràgraf 2. Existeixen flagrants contradiccions entre principis que s'anuncien i que són molt importants per a l'ICS, com ara el de la descentralització de la presa de decisions, el de l'autonomia dels centres i el de l'eficiència econòmica administrativa. I el que hi ha al text, així, per exemple, no es dona autonomia jurídica als centres hospitalaris de l'ICS i estan sotmesos a una direcció jerarquitzada. Aquest és el concepte d'autonomia de gestió? Joestic d'acord amb el concepte d'autonomia de gestió, però no és un concepte en abstracte, ha de figurar en l'articulat i l'hem de potenciar en l'articulat. I en l'articulat es fa el contrari del que en la memòria se'ns diu.

Alguns dels continguts del Projecte suggereixen intencions possiblement, per a nosaltres, no gaire clares, des del nostre punt de vista, a millorar l'eficiència del sistema. Per exemple, l'afirmació que: «En el cas dels consorcis i altres entitats on l'Institut Català de la Salut participi majoritàriament, tampoc no es permetrà la contractació de tercers per a la seva direcció i gestió.» Forma part de la confusió que dèiem abans. Això no és el discurs –això no és el discurs. Aquests «no» que estan introduïts a la Llei, que evidentment està inspirada en la que nosaltres proposàvem, s'hi introdueixen uns «no» que són uns «no» de confusió ideològica. Aquests són els «no» que li permeten avui intentar tirar endavant una llei de l'ICS que –hi insisteixo– si s'aprova tal com està, no només no servirà per a aquest període de

sessions sinó que no ens obrirà l'horitzó que necessitem en les pròximes legislatures.

Hi han d'altres continguts que també ens preocupen en l'articulat. La direcció del nou Institut Català de la Salut roman totalment centralitzada en el seu Consell d'Administració i el gerent director general, com es dedueix del text 2, a article 7 i 9. En el punt de l'article 9 es defineix que «és funció del gerent exercir la direcció del personal de l'Institut i en concret l'aprovació i modificació de les plantilles dels serveis corporatius als centres de servei». Quina és l'autonomia real dels centres de l'ICS que tant ens prediquen al Projecte? Una mostra d'aquesta supeditació ho és també el fet que sigui el conseller o la consellera de Salut qui presideixi el Consell d'Administració. No és central, aquest tema, però també és un símptoma. Es nega als centres la capacitat de disposar de personalitat jurídica pròpia i, per tant, els principis de descentralització i autonomia dels centres queden denegats. En l'apartat 5 de l'article 11 s'explicita «la voluntat de fer possible la incorporació d'altres centres i serveis a l'Institut Català de la Salut en unes condicions clares; si aquests tenen personalitat jurídica diferenciada s'integraran en la personalitat jurídica de l'Institut Català de la Salut». Tornem a estar en la confusió; constantment estem en la confusió. Parlem d'autonomia dels centres, i a l'articulat la neguem.

La tutela del Departament d'Economia i Finances, i això, permeti'm dir-li amb tota la simpatia, no voldria tanta tutela, consellera. No necessita ni vostè, com a consellera, ni el pròxim o els pròxims consellers que vinguin al Departament de Salut tanta tutela del Departament d'Economia i Finances; em sembla excessiva. Evidentment que l'ha de tenir, però no tanta.

Jo veig aquí l'alcalde de Reus que riem; quan hem estat en alguns consorcis, aquesta tutela evidentment sabem que ha d'estar, però també sabem que ha de tenir uns límits molt més importants dels que van en aquest articulat.

El règim de personal deixa les coses tal com estan. El que vol dir que no saben... Jo penso que sí que saben com es podria millorar el règim de personal. Jo penso que sí. Però tornem. Vostè ha d'aprovar aquesta Llei amb uns vots que no li permeten precisament clarificar i fer allò que vostè pensa. Clarificar i fer allò que a la millor, amb una majoria parlamentària capaç de pactar allò que ha de pactar, podríem clarificar. Però algun dels vots que vostè necessita per tirar endavant la Llei de l'ICS li estan convocant manifestacions davant. Aquest és el Govern de la confusió i el Govern agònic. Aquest és el problema que vostès tenen. I és per aquest problema que no s'ha de tirar en aquesta circumstància una llei de l'ICS cap endavant.

No els estem fent oposició, els estem allargant la mà, consellera. I els estem allargant la mà sincerament. Els estem dient: miri, vostè no necessita els vots de la confusió, vostè i el país necessiten els vots de la clarificació. Vostè necessita aquest ampli espectre social que té Catalunya respecte a la sanitat, que és el gran acord, que féssim allò que sabem que s'ha de fer i que no ens deixéssim portar per minories que determinen governs en un moment agònic del Govern per aprovar allò tan

important i tan troncal com és la Llei de l'ICS. Perquè si ho fem així ens estem barrant el futur. I potser, precisament per totes aquestes coses –precisament per totes aquestes coses–, el que ens expliquen, com ha sigut possible que a partir d'una legislatura que nosaltres i vostès hem parlat del gran pacte sanitari, no s'hagi tirat endavant. Els pactes sanitaris es tiren endavant amb oportunitat política, sabent quin és el moment de l'oportunitat política, això és Parlament. Portar en un moment que no és el moment de l'oportunitat política una llei tan important com l'ICS és equivocar-se. No fer-ho en el moment que tocava és equivocar-se. No fer els pactes als àmbits que toca és equivocar-se. I fer-los amb qui no toca, també és equivocar-se.

I entenc, i vull que entengui, que en una llei de l'ICS es necessita una molt ampla majoria. Molt ampla. No només política, també social. No només d'acord amb els grups de l'oposició, també amb els consorcis, amb aquests consorcis que alguns dels bancs que ara estan aquí moltes vegades confonen amb sector privat, quan són purament sector públic. També amb els agents i amb els proveïdors, que són privats però que fan servei públic. També. Que molts dels que estan aquí no només confonen el sector privat sinó que no els admeten que estan fent un servei públic, amb diners públics i per a la població de Catalunya. I que pensen que són un defecte del sistema. Aquest és el gran problema que tenen. Que el pacte sanitari no només és amb forces polítiques sinó també amb agents socials. I molts d'aquests agents socials no se'ls qualifica convenientment des dels seus propis bancs, dels que donen el seu suport al Govern.

I jo li demano que no aprovi una llei amb vots de la confusió. Que accepti que estem al final d'una legislatura i que, per tant, aquesta Llei hauria de passar en altres circumstàncies, en un altre moment, possibilitant un gran acord i un gran pacte de sanitat, i no aprovant-la amb els vots dels que li convoquen manifestacions per determinats continguts d'aquesta Llei, que vostè i jo sabem que es queden curts –curts–, i que, per tant, hauríem de possibilitar un altre tipus de llei. Aquesta és la nostra proposta, aquesta és la nostra manera d'allargar-li la mà. Retiri la Llei i pacti el que ha de pactar amb tots els sectors. I, sinó, a partir del moment que passéssim al debat, evidentment li farem les nostres aportacions intentant facilitar-li que allò que vostè i gran part del seu Departament saben que s'ha de fer i que avui la Llei impedeix, ho poguéssim fer, perquè ens convé a tots plegats. No es deixi portar per les seves aliances, accepti i sigui capaç d'aprofitar les sinergies amb el sector, amb els consorcis, amb els sectors de la sanitat catalana, que col·laboren i que són servei públic. Accepti això i tirarem endavant. A nosaltres ens tindrà en aquest sentit. Però no ens tindrà si tenim de frenar la Llei en base a aliances, confusió i en un moment agònic.

Gràcies, senyora consellera; gràcies, senyors diputats.

El president

Poden fixar posició els grups parlamentaris. I en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre senyora Carme Valls.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor diputat que presenta l'esmena a la totalitat, si vostè està d'acord amb el discurs, per què no acceptar esmenar l'articulat i treballar la Llei? Si el discurs de la consellera li sembla bé, per què negar-se a debatre les esmenes a l'articulat?

Aquesta Llei entra a tràmit, entra a tràmit parlamentari, per tant, podem estar treballant-la conjuntament en Ponència i treballar, com ja s'ha fet abans en l'avantprojecte. No és veritat que no hàgim treballat l'avantprojecte amb totes les persones del sector: hi han hagut més de cent reunions per fer-ho! Hi han hagut reunions amb vostès, amb tots els grups parlamentaris. Hi ha consens amb el Grup Socialista, amb el Grup d'Esquerra Republicana, amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds... S'ha consultat a Convergència i Unió, s'ha consultat al Partit Popular. Per què ara presentar una esmena a la totalitat quan sabem que és una llei necessària i que vostès també la tenien en el calaix preparada per poder desenvolupar algun dia? Tenim els seus esborranyos i tenim el que vostès, el que vostè en diu «confusió».

Permeti'm que li ho digui, a mi, em sembla que la confusió i la manca de model era de la Llei que tenien al calaix. En certa manera, li ho ha dit molt clar la consellera, vull dir, el que ara anem a fer és liderar amb el sector públic i dirigir-lo. Vostès en el seu esborrany parlaven, també, de descentralitzar..., totes les raons que li ha donat la consellera també les tenien aquí, però tenien una petita diferència, que jo crec que és bastant gran. Vostès deien: «No, és que nosaltres entrem en un procés» –això ho deien l'any 98– «de transformació, més ambicions, dotant autonomia als centres i a la gestió de centres i serveis.» Però, aleshores, feien un petit canvi i deien: «En el capítol 2 de la Llei concretarem jurídicament la personificació d'un grup, que en direm "grup sanitari públic català", "serveis sanitaris de la Generalitat de Catalunya", com a garant de la conducció i la coordinació del procés de transformació de l'ICS i al qual se li encomana l'establiment de principis i de valors.» O sigui, un grup feia principis i valors. Qui ha de fixar els principis i els valors d'un sistema públic? Un grup o el Govern? Perquè al Govern l'elegeixen, i, per tant, si l'elegeixen és garant dels drets de ciutadania. I resulta que en aquest esborrany o en aquest model que vostè ens diu, principis, valors, línies generals de plans d'actuació els marcava un grup sanitari públic català, un servei català de la salut relacionat amb un grup que no sabem ben bé qui era, el Servei Català de la Salut barrejava planificació, compra, execució, valoració i donar compte, un servei català de la salut que en els seus proveïdors es barrejava...

Escolti'm, ara partim d'una decisió valenta de la consellera, no? El Departament lidera. El Departament planifica. Això va ser una de les primeres decisions que va prendre la consellera quan va prendre possessió de la consellera. Per tant, és el Departament que marca la garantia dels drets de ciutadania donant autonomia i donant autogestió als centres.

El nostre Grup, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, creu que hem de mantenir a dintre del sistema sanitari els

critèris que ens han donat i els critèris que creiem nosaltres que són els bàsics: la universalització dels serveis, que és una garantia universal de drets de ciutadania; l'atenció de qualitat; la prevenció, i la promoció de la salut. I per fer això no és només una competència entre proveïdors, per fer això es necessita un lideratge clar i es necessita saber com fer-ho i com organitzar-ho i com marcar objectius a tots aquests sectors: l'equitat per territori, per gènere, per classe, fins i tot, social. Hi ha moltes desigualtats a Catalunya. Si vostè ho deixa tot a les mans dels proveïdors competint entre ells, no acabaríem liderant els canvis que necessiten. Això no ho vol fer. Per tant, com que no ho vol fer, el que hauríem de fer és esmenar l'articulat en els punts que vostès li agradaria que no fossin adequats i retirar l'esmena a la totalitat, perquè en el discurs hi estem d'acord. Segurament, això era un esborrany no ben aprofundit i no és el que vostès volien fer exactament, perquè el que hem de fer amb diner públic és millorar la qualitat de l'assistència, concursar amb criteris totalment transparents, fer una transparència de la gestió i acabar produint salut, no produint més malalties ni competint perquè uns proveïdors diguin que hi han unes malalties que s'haurien de fer i, potser, aquestes no són les que són més necessàries. Bé.

Per tant, hem de produir salut, no medicalitzar, no intentar utilitzar, doncs, diagnòstics ràpids o donar massa psicofàrmacs. Escolti'm, sap el que podríem estalviar si ho féssim bé? Si ho féssim bé, si lideréssim bé podríem estalviar moltíssims diners. Tenim aquí ja..., en l'últim any en què vostès van governar tenim dades de la despesa en psicofàrmacs a Catalunya: 43.000 milions de pessetes.

Escolti'm..., només que ho féssim una mica més bé, que intentéssim donar una assistència més diferenciada, molts d'aquests diners podrien anar a parar a poder contractar més personal. I, per tant, a mi em sembla que intentar no canviar-ho és retardar una mica més el canvi aquí, a Catalunya. Perquè, a veure, les altres comunitats autònomes bé ho han canviat. Totes, sense excepció, han creat serveis regionals de salut amb models jurídics diferents, totes les comunitats autònomes.

Quan Catalunya va rebre les transferències de l'Insalud de l'any 81, no ho va fer perquè aquí a Catalunya teníem una altra xarxa també sanitària: era difícil consorciar-ho, les dues coses. Tenim un servei català de la salut, tenim un institut català de la salut, però ara, en aquests moments, ens queda petit, perquè només és una entitat gestora de la Seguretat Social..., no acaba de tenir l'autonomia de gestió.

La consellera ho ha dit molt bé fa un moment: «Qui no fa reformes és que no s'estima gaire el sector públic.» Si vostès no volen..., vostès volen fer la reforma, si la tenien al calaix! No es van atrevir a fer-la, per què no fer-la ara conjuntament amb tots?

I vostè em diu: «Oh, és que hi ha confusió.» No, miri, sempre que hi ha consens, sempre que hi ha debat, vaja..., hi ha un moment en els debats que sembla que hi hagi una confusió, però ho sembla una estona, perquè quan després es continua parlant en concret, s'acaba arribant a acords en l'articulat.

Vostè diu: «Oh, és que no vull ni posar-m'hi.» Perquè una esmena a la totalitat és que no vol ni posar-s'hi. Jo li dic: «Retiri-la i posem-nos-hi. Posem-nos a mirar en l'articulat en quins punts li sembla que hi ha aquesta confusió, que jo li asseguraria que em sembla que no hi és.» Aleshores..., de totes maneres, ho podríem discutir en concret i potser així milloraríem la Llei.

Aquesta Llei, li ho ha dit ben bé la consellera, és una llei precisament senzilla i instrumental, amb vint-i-set articles. I, per tant, a vegades ens diuen: «No, és que vostès, quan posem molts articles, diuen que en posem molts.» Ahir ho vam estar discutint en moltes lleis. «Quan en posem pocs, llavors diuen que en posem pocs.» No, miri..., aquesta Llei té aquests dos objectius ben clars: millorar la possibilitat de gestió dels centres i donar un estatus laboral a moltíssimes interinitats que hi ha en aquest moment en el sistema. Escolti, són dos objectius que jo crec que compartim tots. I, per tant, amb una llei amb aquests punts sí que hi ha un canvi qualitatiu, un canvi qualitatiu amb la Llei que vostès tenien en el calaix..., aquest esborrany.

Els òrgans de direcció..., els òrgans de direcció són el Govern. Miri, el Consell d'Administració, president o presidenta, el conseller o la consellera de Salut; els vocals..., tres de Salut, dos d'Economia, un de Presidència, un de Governació, un de Benestar i Família, un de Justícia i dos sindicats. Possibilitat també de crear una comissió executiva amb funcions delegades, naturalment; però, la direcció, els objectius els marca la gent que estava elegida, el Govern elegit per la ciutadania i aquest és el que marca.

Per tant, no entenem l'esmena a la totalitat. No és una llei que sigui qualitativament difícil de discutir. És una llei que, precisament, el que vol és respectar els drets dels trenta-vuit mil treballadors i treballadores que presten actualment els seus serveis a l'ICS. És una llei que, evidentment, comporta un canvi de model assistencial, en el sentit que millora la capacitat d'autonomia i autogestió dels centres. I això, com vostè sap, pot millorar l'eficiència, no solament de la inversió, sinó dels objectius de Salut, perquè, a veure, el Departament no és Departament de Sanitat, ja és Departament de Salut. Per tant, els seus objectius i els objectius de tots els centres han de ser produir salut a la ciutadania. Per produir salut, a vegades —a vegades—, fins i tot, no s'ha d'anar al metge, ni a la metgessa, perquè el que s'ha de fer és altres estratègies de promoció i de prevenció.

Per tant, jo penso que, en aquest moment, discutir aquesta Llei no és dolent, fins i tot per aprofundir aquest consens, i jo crec que això aclariria la confusió que vostè pugui tenir. Jo no la tinc, la confusió. El nostre Grup Parlamentari no la té, la confusió.

Per tant, ens sembla..., i li asseguro que tenim una molt bona salut i que no agonitzem de cap manera. Estem en un moment de treball intens i aquesta Llei és per continuar treballant.

Per tant, creiem que permetrà un ICS dinàmic i un ICS que sigui..., que es desburocratitzi, que tingui una gestió molt més àgil i pròpia i que adapti la seva funció i el seu funcionament... (*Veus de fons.*) Acabo, senyor president... Que adapti a la descentralització necessària.

Hi ha un decret de descentralització, doncs, per adaptar-nos també..., que l'ICS pugui adaptar-se en aquesta descentralització i que s'acosti a la ciutadania i que pugui tenir òrgans de participació, necessitem aquest canvi.

Moltes gràcies, senyor president, per la seva benvolença; i moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

Bon dia, a totes i a tots, il·lustres diputats i diputades, el senyor Sancho estava apellant constantment als vots de la confusió. No sé exactament a què es referia, però, en tot cas, el que està clar és que vostè sí que té el discurs de la confusió. Vull dir, vostè, senyor Sancho, està confús ara i des de fa dos anys i mig, perquè vostè des de..., fa dos anys i mig que va estructurar els seus discursos en base a tòpics, en base exclusivament de tòpics i els va reproduint, i els va reproduint i els va reproduint...

Jo li recomanaria que vagi canviant de xip, perquè les coses han canviat, no sé si se n'ha adonat, en aquestes últimes setmanes –les coses han canviat–, vagi canviant de xip, perquè segurament algunes de les coses que vostè va reproduint en base a tòpics, doncs, segurament vostè els mantindrà; però, en tot el cas, en el discurs els haurà d'anar canviant.

Dit això, val la pena recordar la situació política actual a l'hora d'afrontar aquesta Llei, perquè aquesta Llei la va iniciar un govern catalanista i d'esquerres i arriba al Parlament de la mà d'un govern socialista provisional. I això a ningú se li pot escapar. A ningú se li pot escapar que arriba en unes condicions de feblesa quan va poder sortir d'un govern fort amb unes condicions de fortalesa.

I el meu Grup es pregunta: «És el millor escenari, aquest, per discutir una llei tan important com la de la reforma de l'ICS, una llei que afecta la prestació social més important de la Generalitat de Catalunya, amb una despesa de més de set mil milions d'euros, que és la provisió de serveis públics més important que fa la nostra Administració, una llei que afecta a trenta-vuit mil persones que hi treballen? És l'ICS, si es creés en empresa, però és l'ICS com a ens gestor de la Seguretat Social, també, l'organisme més important que té més assalariats de tota l'economia catalana?»

Tots els sindicats s'hi han manifestat en contra, tots els sindicats s'han manifestat en contra d'aquesta Llei a través d'un manifest. És el moment més important, és el moment més òptim per afrontar aquesta Llei, aquest Govern provisional socialista? És més, està preparat aquest Govern provisional socialista per gestionar un procés tan complex com aquest, després que el seu Partit cometés l'enorme irresponsabilitat de quedar-se en minoria? Perquè, si s'han quedat en minoria, és per la seva irresponsabilitat. I vénen al Parlament de Catalunya a presentar-nos una llei perquè el Parlament l'aprovi quan estan vostès en minoria parlamentària.

Jo crec, sincerament, que hi hauria d'haver molt més seny a l'hora d'afrontar processos legislatius com aquests.

Creiem sincerament –ho creiem sincerament– que és molt discutible que aquest sigui el millor moment per afrontar processos legislatius d'aquestes característiques.

Però, d'altra banda, hi ha aquesta esmena a la totalitat que presenta Convergència i Unió, un partit que en el seu esperit i a l'hora de visualitzar la sanitat catalana està molt lluny del model sanitari que defensa l'esquerra nacional d'aquest país, l'Esquerra Republicana. Perquè vostès..., i siguem sincers, senyor Sancho, vostès no volen que hi hagi un sector públic que sigui realment la columna vertebral del sistema de salut català. Vostès no volen que hi hagi un sector públic que sigui la columna vertebral del sistema de salut català.

Per tant, vostè no apeli constantment al discurs de la confusió. Nosaltres sap perfectament que acceptem la diversitat de proveïdors a dins del sistema de salut, però, dins de la diversitat de proveïdors, creiem en una columna vertebral que sigui el sector públic de la Generalitat de Catalunya, una columna vertebral que sigui un sistema nacional de salut públic.

I un tercer element a tenir en compte a l'hora de valorar quina serà la posició d'Esquerra en aquesta Llei és també la nostra incidència, la nostra incidència en aquesta Llei. Nosaltres quan vam afrontar el debat sobre aquesta Llei, en el tràmit del Govern, vam deixar molt clar que sí a la modernització, sí a la modernització del sistema nacional de salut, però sí a un sistema públic de salut amb la prioritat d'oferir qualitat. Això és absolutament fonamental, perquè si perdem la perspectiva de la qualitat com a eix fonamental pel qual hem de crear un sistema públic de salut, i ens basem i comencem a anar només amb criteris crematístics, monetaris, etcètera, perdrem totalment la visió del que finalment hem d'acabar fent. I quan hi havia aquestes dies les manifestacions dels metges dient que en males condicions laborals no poden fer una bona prestació d'aquest servei, doncs, exactament pot passar el mateix amb una llei: si no fem una llei de qualitat, hi haurà una mala prestació del servei. I, per tant, és fonamental que assegurem els fonaments perquè pugui haver-hi després una bona prestació d'aquest servei públic.

Quina va ser l'aportació d'Esquerra en aquest sentit? Primer, garantir la personalitat única d'aquesta empresa que ara s'ha d'estructurar. Hi havia el risc que un govern iniciés la fragmentació d'aquesta empresa pública si no asseguràvem la personalitat jurídica única, i, evidentment, amb fragmentació ja em diran com aconseguim crear un sistema que sigui de qualitat per a tots els ciutadans d'aquest país, si hi ha diversitat d'estructures jurídiques.

Un segon element fonamental: assegurar l'ús públic de les instal·lacions. No pot passar, com passa en alguns centres sanitaris d'aquest país, que al matí hi hagi unes llistes d'espera de quatre mesos per fer determinades intervencions i a la tarda, pagant unes determinades quantitats de diners, es pugui fer en tan sols dos o tres dies. Això és injust i posa en risc la cohesió del sistema, per-

què el ciutadans un dia es preguntaran per què han de seguir pagant impostos, per què han de seguir pagant impostos per mantenir uns centres sanitaris en què al matí hi ha unes llistes d'espera de quatre mesos, quan a la tarda, pagant uns milers d'euros, no han de passar per aquestes llistes d'espera. I, per tant, estem posant en risc la mateixa estructura del que és el sistema públic de salut, i, per tant, nosaltres hem d'incidir que no es pogués, a través d'aquesta empresa pública, que hi hagués ús privat d'instal·lacions.

I un tercer element: evitar la subcontractació de la gestió, una pràctica que en un moment determinat –i en el Govern, sobretot, de Convergència i Unió– es va estendre, que va en contra de qualsevol principi de modernitat, perquè precisament el que ara s'està intentant introduir dins de la cultura del que és la globalització és que el que s'ha de retenir és el capital organitzatiu, precisament el que s'ha de retenir és el capital organitzatiu al servei del que és qualsevol organisme, i, en tot cas, el que es pot anar externalitzant, i amb precaució, són les extremitats, són els òrgans executors d'aquest capital organitzatiu. I vostès, precisament, el que van promoure va ser la descapitalització del capital organitzatiu a través de la subcontractació de la gestió. Doncs bé, això és el que nosaltres també hem volgut evitar amb les nostres aportacions a aquesta Llei.

Un quart element a tenir en compte és que no és el mateix, des d'Esquerra Republicana, evidentment, formar part d'un govern catalanista i d'esquerres que no formar-ne. I per què? I no és una qüestió de rebequeries, no és una qüestió que ara nosaltres ens sentim ferits, sinó perquè formar part d'un govern es sustenta en el principi de lleialtat. Què vol dir? Què vol dir, el principi de lleialtat? Que nosaltres acceptem la interpretació que en aquest cas el Departament de Salut i la consellera Geli al capdavant fan de l'Acord del Tinell que vam signar tots, que és en el que estem d'acord, que és la base fonamental de l'Acord catalanista i d'esquerres. Evidentment, si nosaltres no formem part d'aquest Govern catalanista i d'esquerres, tenim la llibertat d'interpretar l'Acord del Tinell en la mesura que els nostres postulats ideològics així ens hi obliguin. Per tant, aquest principi de lleialtat que és acceptar una interpretació de l'Acord del Tinell en el sentit que vostès l'han volgut fer, com el Partit Socialista havia de respectar aquella interpretació que es feia des del Departament, posem per cas, de Benestar i Família d'aquest Acord del Tinell, ara nosaltres no estem sotmesos a aquest principi de lleialtat.

I per tant nosaltres, tot i rebutjant l'esmena a la totalitat de Convergència i Unió, sí que presentarem les esmenes corresponents per interpretar en la forma d'Esquerra Republicana de Catalunya aquest Acord del Tinell i que afectaran elements estructurals d'aquesta Llei, també vull avisar –també ho vull avisar. Perquè Esquerra Republicana no hauria fet aquesta Llei d'aquesta forma; hauria fet una altra llei i d'una altra forma, en el sentit de voler modernitzar l'ICS, que és l'únic requisit que marca l'Acord del Tinell, perquè l'Acord del Tinell només explicita que s'ha d'afrontar la reforma de l'Institut Català de la Salut per aconseguir un ens més àgil, més eficaç i més eficient, i, per tant,

nosaltres presentarem esmenes estructurals en la línia d'aconseguir un ens més àgil, més eficaç i més eficient, tal com entén l'agilitat, l'eficiència i l'eficàcia Esquerra Republicana de Catalunya.

En quines línies aniran aquests elements estructurals a partir dels quals presentarem esmenes? En primer lloc, en la relació entre l'Institut Català de la Salut i el Departament de Salut. Nosaltres no volem intermediaris. Creiem que el principal executor de la política sanitària d'aquest país s'ha de relacionar directament amb el Departament de Salut; quan parlo de Departament de Salut estic parlant dels principals organismes del Departament de Salut, i, per tant que no hagi de passar pel Servei Català de la Salut, aquesta relació. Nosaltres creiem que el Servei Català de la Salut ha anat perdent el seu sentit fundacional; primer havia de ser un organisme que fes només compra de servei, al final ha acabat fent provisió, al final ha acabat construint centres, al final ha acabat fent una compra en un mercat que no existeix, perquè és evident que no hi ha un mercat sanitari de provisió pública a serveis sanitaris, i, per tant, hi ha una confusió actualment en el Servei Català de la Salut. Nosaltres no volem que l'Institut Català de la Salut hagi de passar per aquest intermediari, i volem que es relacioni directament amb vostè, senyora Geli, o amb el conseller o consellera que en el seu moment pugui regir els destins del Departament de Salut.

Un segon element estructural: el règim laboral. Nosaltres no creiem en la fragmentació de les relacions laborals. Podríem discutir quines relacions laborals han d'haver-hi, però no creiem en la fragmentació de les relacions laborals. Per tant, aquesta barreja a què ens podem veure abocats d'aquí a uns anys entre estatutaris, laborals i altres tipologies de contractació, creiem que és un error. Per tant, nosaltres proposarem que hi hagi unes úniques relacions laborals de cara al futur; no que es mantinguin les del present, sinó també de cara al futur.

I un tercer element –i acabo, senyor president– és la mateixa naturalesa de la creació d'empresa pública. Per què no podem pensar en altres fórmules jurídiques que no allunyin tant la provisió de la planificació? Per què hem de pensar només en aquest instrument d'empresa pública? Per què no podem crear altres fórmules jurídiques que no allunyin tant la provisió de la planificació?, és a dir, que allunyem tant els gestors d'aquesta empresa pública, atès que, evidentment, doncs, que les capacitats que es poden exercir a través d'una empresa pública no són les mateixes que a través d'una agència, posem per cas, que a través d'altres tipus d'organismes.

Per tant, nosaltres segurament voldrem acostar molt més el que són els gestors d'aquesta provisió de servei públic al que...

El president

Senyor diputat, ha acabat el temps.

El Sr. Bertran Arrué

...és el servei..., al que és el Departament.

Per tant, ja els dic que nosaltres serem enormement exigents en el proper tràmit parlamentari que s'ha de

començar a desenvolupar, i si aquestes esmenes estructurals...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Bertran Arrué

...que nosaltres presentarem no s'atenen, evidentment, ens veurem obligats a rebutjar aquesta Llei en el futur.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'illustre senyor Joan López.

El Sr. López Alegre

Bon dia a tothom. Conselleres, consellers, senyores i senyors diputats, he de manifestar que, escoltat el que he escoltat, tinc por de quedar-me a l'atur parlamentari (*rialles i remor de veus*), i a partir d'aquí voldria fer una sèrie de consideracions sobre el perquè tinc aquesta temença, i prometo no estendre'm, els deu minuts que tinc, només sobre les meves temences particulars, sobre el meu futur parlamentari.

Ha parlat el senyor Sancho que teníem un govern agònic, la senyora Valls l'ha descrit com un govern en forma, el senyor Bertran ens ha parlat d'un nou escenari, i jo crec que tenim el govern de *Matrix*, en què, senzillament, hi ha una realitat i uns altres que estan al govern que s'endollen un cable i veuen una cosa que no passa a la resta del món. (*Rialles.*)

Sí que els he de dir que el president Maragall va parlar ahir que ell i el senyor Carod no trenquessin els ponts, com si això fos la batalla de Bastogne, per si de cas el que pogués passar en el futur. Veig que després del president Maragall, entre uns i els altres de l'exgovern catalanista i ex d'esquerres, s'han dedicat a minutar-se tota la tarda d'ahir i aquest dematí seguim en aquesta línia. Nosaltres, abans d'intentar que aquest Parlament tramiti lleis de la importància de la Llei que tenim entre mans, els suggerim un retir espiritual en algun lloc que sigui realment de pes en la història del catalanisme, per exemple Poblet, on potser aquests ponts que no s'han de destruir entre uns i els altres els puguem cimentar bé i, un cop sapiguem quin és el futur del país les properes setmanes –perquè sembla que això canvia dia a dia, si no minut a minut–, com a mínim puguem saber, les coses que realment importen, per exemple la salut, com s'han d'afrontar.

Mirin, nosaltres, si això hagués seguit dintre de la normalitat anòmala que vivíem quan hi havia l'exgovern catalanista i ex d'esquerres... Per cert –per cert–, he de dir que, si el senyor Bertran diu que era catalanista i d'esquerres perquè hi era Esquerra Republicana, ara suposo que estem en el Govern *conjunto vacío* perquè tots els epítets del Govern els posava Esquerra, i ara no sé quina mena de govern tenim, tenim el govern... mm. (*Rialles.*)

Dit això, estic essencialment..., si haguéssim estat davant de la situació d'anomalia normal que estàvem vi-

vint els darrers vint-i-nou mesos, nosaltres, a l'esmena de la totalitat d'avui, ens hauríem abstingut, essencialment perquè creiem que això no només afecta trenta vuit mil persones, que òbviament les afecta, sinó que afecta els 7 milions de catalans que som, en el seu univers, usuaris de la salut pública de Catalunya. I, per tant, creiem que un tema d'aquesta importància mereixia, dintre d'aquesta legislatura, la seva tramitació. Estava en el programa electoral del Partit Popular de Catalunya a les últimes eleccions al Parlament de Catalunya; estava en el programa electoral del Partit Socialista; estava en el programa electoral de Convergència, i crec que estava en el programa electoral del conjunt de forces, un treball sobre una remodelació de l'ICS. Uns, en una línia –crec que la línia que hi havia en els programes de Convergència, PSC i el PP era bastant similar–, i la línia del programa d'Esquerra i d'Iniciativa era en la línia del que totes ja sabem: allò que ha portat al desastre de la gestió pública a tots els països del món. (*Remor de veus.*)

Però bé, estava en els programes de tothom. Per tant, nosaltres no hauríem votat favorablement aquesta esmena a la totalitat; ens hauríem abstingut perquè creiem que aquest era un dels tants temes que en aquesta legislatura s'haurà quedat com la mostra més evident del fracàs d'aquest exgovern catalanista, excatalanista i ex d'esquerres.

Ara bé, a dia d'avui, nosaltres creiem que intentar, en una situació en què tenim un govern que no sabem el que és, que no sabem quants dies durarà, tractar un tema com és el sistema del servei sanitari de 7 milions de catalans, afrontar-lo quan no sabem si això durarà una setmana, dues o dos mesos és un sense sentit, i que el tema té tanta importància que a dia d'avui això no es pot afrontar en condicions de normalitat. I, per tant, ja anuncio d'entrada que, malgrat que aquesta no era la nostra posició prèvia, sí que votarem favorablement aquesta esmena a la totalitat.

Vull fer alguns comentaris sobre la Llei, i també sobre la intervenció de l'honorable consellera, intervenció que per cert agraeixo, perquè crec que ha aportat una sèrie d'elements que són prou importants. També crec –i disculpi'm, honorable consellera– que hi han algunes qüestions en què en el fons a vostè –i li ho dic ara amb bon to– l'ha traït d'alguna manera el subconscient. Primer ens diu vostè –i en això el Partit Popular de Catalunya coincidim al cent per cent– que hem de parlar de qualitat, de desburocratització, de descentralització i de transparència, temes que li hem sentit altres vegades i que a nosaltres aquesta música, amb relació a la gestió de la salut, ens agrada i ens agrada molt. Però a continuació –i aquí és on jo crec que a vostè la traeix el subconscient– ens parla que, al final, la qüestió és canviar la situació actual, en què a molts centres no se sap qui mana i on hi han polítics canviants. Crec, aproximadament, que puc obrir cometes, tancar cometes i posar al final *sic*.

I, miri, això sustenta el nostre canvi de posició a votar aquesta esmena a la totalitat. Hi estem d'acord des del Partit Popular: a molts centres, a dia d'avui, no se sap qui mana, i la situació que he descrit al començament ens fa palès que, certament, estem en un temps de po-

lítics canviants. I, per tant, ens agrada la primera part, però la praxi del dia a dia ens ha demostrat que vostès no han estat capaços, en aquests dos anys i mig, no ja de gestionar la sanitat pública catalana, sinó de gestionar res d'aquest país. Primer element.

Segon element. Nosaltres creiem que en el seu discurs, que, com li dic, una part ens ha agradat i ens ha agradat molt, també creiem que ja hi ha en aquests moments un cert to destinat a la campanya electoral. Hi ha una part del seu discurs que està fet en clau interna d'esquerres. Vostè es dedica a defensar-se i a justificar-se. Ens diu: «La creació d'una empresa pública no és la privatització.» Comprenem aquest discurs; vostè a dia d'avui té problemes, li ho ha dit l'illustre diputat d'Esquerra Republicana: el CATAC en això no està d'acord, els altres sindicats no hi estan d'acord, vostè té un flanc esquerre que és el que el vota, hem vist en el seu eslògan de campanya que vostès només volen el vot de l'esquerra radical, més radical... I per tant comprenem que vostè a dia d'avui, en la línia del que vol el Partit Socialista, que és el vot radical d'esquerres, faci un discurs dient: «Una empresa pública no és privatitzar», és comprensible. Però aquest el problema del Partit Socialista, no és el problema del conjunt de la sanitat catalana.

Seguim. Tenim un dubte, que és el que ens hauria portat a l'abstenció, i que el tenim des del començament: estem davant d'una voluntat certa de reforma?, o estem davant de la voluntat que ningú surti malparat? Que no se m'enfadi ningú. Durant vint-i-tres anys hem viscut un model de sanitat sociovergent o, dit d'alguna altra manera, on existia un pacte entre el Govern de la Generalitat i els ajuntaments. No es va desenvolupar la LOSC, tots els elements de transparència que havia de tenir la gestió sanitària catalana no es van desenvolupar, i nosaltres creiem que tot aquest procés fins a aquest punt ha anat molt lent, no perquè hi hagués aquesta voluntat de transformació de què ens parlava el senyor Bertran –i això és interpretació del PP, comprenc que el que diré no és ciència–, sinó que l'únic que volia Esquerra era sumar-se a la participació d'aquest repartiment del pastís de la sanitat que hi havia entre la «sociovergència». I ells això ho han intentat, tot el «tinglado» aquest que vostès tenien muntat se n'ha anat a l'aigua, i a dia d'avui, ara, ells estan estupefactes perquè, és clar, ja no podran jugar a tot això. (*Veus de fons.*) Exacte, «mecatxis», senyor Ferran. Això també ho diu el meu fill de dos anys.

A partir d'aquest punt, el dubte sobre si estem davant d'una voluntat de reforma o sobre si estem davant de senzillament no violentar ningú, no ho diu només el Partit Popular de Catalunya. És molt interessant la lectura del Dictamen del Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya, que ens diu: «La transformació en el model de gestió de l'Hospital de Santa Caterina o de l'Hospital de Santa Maria no ha implicat millores perceptibles per part de l'usuari ni millores perceptibles a la gestió econòmica en el sistema de gestió d'aquests hospitals.» Per tant, tenim dues experiències prèvies: Santa Caterina i Santa Maria, que una institució com el Consell de Treball, que suposo que tots convindrem que no és del PP, sinó que tothom hi té representació, diu: «Atenció, perquè les transformacions que han fet fins al dia d'avui no han donat els resultats que s'esperaven.»

Estem realment davant d'una voluntat de reforma valenta, com vostè diu? Si és així, per què hem estat durant vint-i-nou mesos jugant a veure com podíem integrar la part pel que s'ha vist principal del Govern catalanista i d'esquerres que teníem, que es pogués sumar al consens «sociovergent» sobre el tema de la sanitat catalana? Jo crec que tan valents no érem. Com en tants altres casos, buscàvem no violentar ningú.

Li diré algunes qüestions, per acabar, i molt ràpides. Nosaltres, per exemple, en el que fa referència a l'article 21 de la Llei, tot el que és el traspàs del patrimoni de la Seguretat Social, hi estem d'acord. Nosaltres creiem que en tot el que fa referència als governs territorials, com a mínim trenta-quatre, si no hi ha una bona coordinació tindrem problemes. Nosaltres creiem que el tema del personal, on vostès a l'oposició havien fet moltes promeses, hi han molts temes per definir que en justícia generen neguit en els treballadors de l'ICS.

I, per tant, creiem que en aquesta Llei encara hi ha molta feina per fer. Durant vint-i-nou mesos vostès s'han dedicat a intentar fer contents una part del seu Govern, que era Esquerra, i sens dubte a la propera legislatura, quan això comenci seriosament, s'haurà de fer una llei pensant no en un grup parlamentari sinó en el conjunt de la sanitat d'aquest país: els metges, el conjunt del personal administratiu, els usuaris i quin és aquest model de gestió.

Acabo. Diu Xavier Sala Martín, en un article publicat recentment a *La Vanguardia*, que en aquest món hi han tres models. Els diré que jo a Sala Martín, per liberal, l'admiro, i com a nacionalista el temo, perquè crec que és el més intel·ligent dels nacionalistes. Diu: «Hi han tres models. El nord-americà: pagues poc i no et donen re; el danès: pagues molt i t'ho donen tot, i el català: pagues molt i no et donen re.» Doncs bé, seguint el que diu Sala Martín, el repte que tenim amb la Llei de l'ICS és: pagar una mica menys i que ens donin servei.

Moltes gràcies.

El president

Senyora Dolors Comas, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyores conselleres, senyors consellers, diputades, diputats, mentre sentia les diferents intervencions que hi ha hagut, pensava en una qüestió bàsica, i és que el país no s'atura. El país no s'atura, passi el que passi en aquesta cambra el país no s'atura. Però hi han posicions que han sortit aquí a defensar paralitzar coses, paralitzar lleis que poden ser, que seran beneficioses per al país.

I a mi no m'han fet riure algunes intervencions, no m'han fet riure. No m'han fet riure perquè impliquen aturar el país. Ni tampoc penso que sigui de rebut voler unir-se d'alguna manera des d'altres posicions als interessos que acaben beneficiant la dreta. Miri, senyor Bertran, la ignorància és molt atrevida. Potser que pen-

sin a deixar de fer el ridícul anomenant l'actual Govern, legítim, encara que estigui en minoria, com vostès l'anomenen.

En tot cas, intentem avançar des de la responsabilitat. Avui analitzem un projecte de llei en què hi ha hagut molta participació, moltes intervencions, també la nostra, també la d'Iniciativa Verds - Esquerra Alternativa. I no partiré de la supèrbia per dir què hi hem aportat nosaltres. Vull analitzar el resultat que apareix avui aquí..., i que nosaltres tenim, en aquests moments, l'obligació de definir-nos a iniciar o no aquesta tramitació. I, per tant, diré què és el que considero positiu per part del nostre Grup –i evidentment votarem en contra del retorn d'aquesta Proposició de llei–, i quins aspectes pensem que podríem millorar per poder acabar de buscar els consensos necessaris.

Que cal una reforma de l'Institut Català de la Salut? Crec que això ho volem tots. Que és necessari modernitzar l'Institut Català de la Salut perquè pugui complir millor i amb més eficàcia les seves funcions? És evident. Crec que en els nostres programes electorals ho dèiem tots. Per tant, nosaltres, des d'Iniciativa Verds - Esquerra Alternativa volem que l'ICS continuï sent la columna vertebral del sistema públic, volem la consolidació i millora del sistema públic, i per això és necessària la reforma. No tocar res, deixar-ho com està, condueix a un ofegament, a un estancament.

Calen instruments de millora organitzativa i de gestió, fer complir de forma més eficaç les funcions assistencials preventives de l'Institut Català de la Salut. Pensem que és positiva l'autonomia dels centres, que hi hagi una adaptació a la desconcentració i descentralització administrativa, tot preservant el caràcter unitari, evidentment, de l'Institut Català de la Salut, i això pensem que s'ha de fer des de la lògica del sistema públic, respectant els principis, el control democràtic, els mecanismes de participació. I és això el que justament estableix la Llei.

Una consideració inicial que volem que quedi encara més clara en la Llei: l'ICS no és un proveïdor més del sistema sanitari públic, com vol Convergència i Unió –ho ha dit clarament aquí el senyor Sancho. Ja he dit abans que és la columna vertebral, l'eix bàsic. Aquest paper específic li atorga l'actual Llei d'ordenació sanitària de Catalunya i cal preservar-lo, fent tot el possible per preservar-lo encara que pugui definir-se una nova dimensió en les relacions de l'Institut Català de la Salut amb el CatSalut, amb el Servei Català de la Salut.

Això no vol dir que l'ICS tingui, hagi de tenir un tracte diferent. Vol dir que és diferent, és el sistema públic per excel·lència, i la prova és que quan la Generalitat vol impulsar una innovació ho fa a través de l'Institut Català de la Salut, i a més, per lògica democràtica. L'ICS, que és l'essència del nostre sistema públic, depèn directament de la instància pública que té la responsabilitat en salut, depèn del Departament de Salut sense intermediaris. La relació nosaltres pensem que ha de ser directa. Quan hi ha problemes –la darrera vaga de mestres ho ha mostrat– la gent vol interlocutors directes, vol parlar amb els màxims responsables en el sistema de salut, volia parlar directament amb la consellera...

L'ICS no és un proveïdor més, hi insisteixo, i mantenir la diferència és important.

Evidentment, aquesta Llei no és la llei de privatització de l'Institut Català de la Salut, com alguns temen. Ha sigut la intervenció de Convergència i Unió en aquesta tribuna, que ha explicat que fóra la privatització de l'ICS. Seria convertir-lo en un proveïdor més, seria donar la gestió a tercers, seria que no tingués vincles directes amb el Departament. Per què? Per estimular la competència pura, per deixar-lo reduït a no-res, perquè els sectors privats estiguessin contentíssims. No és aquest el model nostre, no és el model d'aquesta Llei.

De fet, l'ICS queda integrat en l'Administració de la Generalitat. La Llei garanteix la seva dependència del Departament de Salut, i fins i tot queda reforçada. Hi ha quantitat d'articles, que és així. L'article 1.3 encomana expressament al Departament de Salut que garanteixi que l'estratègia assistencial i econòmica de la nova empresa pública estigui en coherència amb els objectius i prioritats del Departament. L'article 13.2 parla del contracte programa de l'Institut Català de la Salut i estableix que el Departament de Salut ha de garantir que el model de contractació respon a polítiques generals del Departament. L'article 4.6, molt important, prohibeix la contractació de tercers per gestionar els centres de l'Institut Català de la Salut. L'article 14.2 prohibeix l'ús dels centres i serveis de l'Institut Català de la Salut per a prestar-los a l'assistència sanitària privada; molt important, també. Article 6: Consell d'Administració, el presideix el conseller o consellera de Salut i s'estableix una clara majoria dels representants de la Generalitat. Article 7, totes les funcions al Consell d'Administració, i totes les diferents disposicions que de forma transversal..., hi ha múltiples salvaguardes i reforçament del paper de la Intervenció General i d'Economia i Finances. Per tant, aquesta empresa pública –que és pública, al mateix temps– no funcionarà com altres empreses públiques, perquè tindrà una relació directa, una relació estreta amb el Departament de Salut.

Entenem, per altra banda –i d'això sí que volia assenyalar que n'hem de parlar més–, que en el període d'esmenes hem d'abordar una qüestió que al nostre entendre queda amb una ambigüïtat en la Llei i que entenem que caldria definir de manera clara, i és la política de personal de l'Institut Català de la Salut. Nosaltres entenem que la política de personal ha de ser una política única. L'Institut Català de la Salut ha de tenir una política única i de gestió de personal. Per què? Perquè és coherent amb el que diu la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, que estableix una equiparació del personal de tota la sanitat catalana de caràcter públic, i no seria lògic, per tant, que dintre del mateix Institut Català de la Salut pogués haver-hi diferents tipus de personal segons els centres, com tampoc ho és, per exemple, que determinats professionals, els metges, posem per cas, tinguin un conveni propi. Precisament perquè ha d'haver-hi una política unitària de personal.

Considerem..., és a dir, és evident que pot haver-hi tipus diferents de personal, els tres tipus de personal, però que cal optar en aquesta gestió de personal única pel personal estatutari, que entenem nosaltres que ha de constituir el grup clarament majoritari en els centres

assistencials. El personal funcionari ha de ser excepcional i, en tot cas, el personal laboral, reservat als directius.

I és important ser clars, precisament perquè aquesta Llei ha de generar confiança. I si es pot fer la lectura que potser s'opta per un tipus de personal que no és l'estatutari, majoritari en l'ICS, és que s'està d'alguna manera transmetent desconfiança en aquest tipus de personal. I potser alguna cosa d'això hi ha en el fet que els sindicats hagin mostrat una oposició a la Llei, una oposició que entenc que és provisional, que se n'ha de continuar parlant.

Per tant, tenint en compte que la dimensió laboral és molt important, perquè la sanitat depèn precisament dels seus recursos humans, nosaltres confiem que en el tràmit parlamentari puguem arribar a consensos polítics, socials i sindicals. Tothom s'ha de sentir bé amb aquesta Llei, tothom s'ha de sentir bé amb aquesta reforma. És un pas endavant i un pas important. No podem perdre l'oportunitat. En tot cas, nosaltres treballarem perquè així sigui.

Gràcies.

El president

Cridem a votació.

(El Sr. Bertran Arrué demana per parlar.)

Senyor Bertran...

El Sr. Bertran Arrué

Sí, per contradiccions de la senyora Comas.

El president

Té un minut.

El Sr. Bertran Arrué

Senyora Comas, que el Govern és provisional..., el Govern provisional em sembla una obvietat, i si a hores d'ara no ho vol veure és el seu problema. I que el Govern és socialista..., no sé si se sentiria més còmoda amb «ecosocialista», però en tot cas el seu Grup només està a tres lletres d'acabar sent només socialista.

I, d'altra banda, val a dir que, en tot el procés de negociació de la Llei que hem fet al Govern, moltes de les aportacions que vostè ara ha fet en el seu discurs, nosaltres vam estar molt sols negociant amb el Partit Socialista aquestes qüestions, per tant, esperem que ara s'esmeni una mica més en el procés d'esmenes.

Gràcies.

(Pausa llarga.)

El president

Passem, doncs, a la votació de l'esmena a la totalitat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 50 vots a favor i 65 vots en contra.

Designació d'un membre del Consell Consultiu de la Generalitat (tram. 283-00003/07)

El setè punt de l'ordre del dia és la designació d'un membre del Consell Consultiu de la Generalitat. En compliment de l'article 3.a de la Llei 1/1981, del 25 de febrer, del Consell Consultiu de la Generalitat, correspon de procedir a l'elecció d'un nou membre donada la renúncia del senyor Joaquim Tornos. Els membres designats cal que ho siguin per majoria de tres cinquenes parts. La candidata proposada és la senyora Antònia Agulló i Agüero. La votació pot ser per assentiment o electrònica i secreta. Els grups parlamentaris..., assentiment?

Doncs, atès que hi ha quòrum suficient i que aquesta votació es fa per assentiment, amb conformitat dels grups parlamentaris, no havent-hi cap objecció ni cap oposició, queda designada la senyora Antònia Agulló i Agüero com a nou membre del Consell Consultiu.

Designació d'un membre del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (tram. 284-00030/07)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la designació d'un membre del Consell de l'Audiovisual de Catalunya. D'acord amb l'article 4.1 de la Llei 2/2000, del Consell de l'Audiovisual de Catalunya per a l'elecció dels membres del Consell, cal la majoria dels dos terços dels diputats i diputades de la cambra. El candidat proposat és el senyor Rafael Jorba i Castellví. La votació també pot ser per assentiment o electrònica i secreta, i els grups parlamentaris...

Doncs, entenc que la fem per assentiment, i atès que també hi ha quòrum suficient..., atès que hi ha quòrum suficient i que els grups parlamentaris estan d'acord a fer-ho per assentiment, no havent-hi cap objecció ni cap oposició, queda designat el senyor Rafael Jorba i Castellví com a membre del Consell de l'Audiovisual de Catalunya. *(Pausa.)*

Alteració de l'ordre del dia

Els recordo, senyores diputades i senyors diputats que, d'acord amb els portaveus es va acordar passar ara al bloc de mocions. Em senten o no? És que si m'haig d'acostar massa... Deia que, d'acord amb els portaveus i a proposta que va sortir ahir, vam quedar que passaríem ara al bloc de mocions, eh? Evidentment, això implica una modificació de l'ordre del dia, també hi ha assentiment al respecte... Em senten bé o no? És que... *(Veus de: «No!».)* Doncs, farem... Ara, ara, ara. Doncs, això, en tot cas, han quedat clares les meves paraules? Molt bé.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el contenciós relatiu al patrimoni artístic del Museu de Lleida Diocesà i Comarcal (tram. 302-00175/07)

Queda modificat l'ordre del dia i passem al quinzè punt, que és la Moció sobre el contenciós relatiu al patrimoni artístic del Museu de Lleida Diocesà i Comarcal, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Josep Pont.

El Sr. Pont i Sans

Molt honorable president, honorables consellers, senyores i senyors diputats, senyores i senyors, just en el darrer Ple, per motius sobrevinguts amb l'última remodelació del Govern, i, en concret, atenent la circumstància especial de l'exconsellera de Cultura, aquest diputat que els parla va renunciar a exposar els arguments de la interpellació respecte al tema que ens ocupa, no pas perquè no fos important ni urgent denunciar el que passa o pot passar en referència al Museu de Lleida, del fons de la qüestió, espero però que els diputats en tinguin coneixement suficient mitjançant la documentació que vaig trametre a tota la cambra a principis d'any.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Museu de Lleida, les institucions museístiques, la pròpia raó de ser de qualsevol museu queda en greu perill si prospera la voluntat de la conselleria de cedir una part del patrimoni sense cap mena de respecte a raons legítimes i museològiques. Internacionalment parlant, la justificació de la propietat del fons museístic es basa en documentació legal d'adquisició, o bé per la posició pacífica i ininterrompuda, sense reclamació durant un mínim d'anys. Trencar aquests criteris, no sols posa en perill les peces de Lleida sinó de tots els museus. Si sense obeir raons tècniques ni tampoc la més elemental prudència que sempre havia exercit i recomana la Junta de Museus, regalen una part del fons de Lleida, obririen la porta a tota mena de reclamacions, entre altres les que a la veïna comunitat ja han anunciat respecte a obres del MNAC. I també a les reivindicacions que dins del país, de ben segur, per mimetisme, es generaran.

Com és possible que fins al moment, el Museu de Lleida resti en la indefensió de no haver pogut encara demostrar davant ningú la seva legítima propietat? Com s'ha pogut arribar a un estat de dret en un estat de dret i dins el marc de la gran civilitat de què ens vanagloriem els ciutadans de la vella Europa, aquest desori? Doncs, bé, a hores d'ara resta pendent el recurs per part del bisbe de Lleida, encara no resolt, demanat que d'una vegada per totes s'analitzi i es dictamini respecte a la legítima propietat, documentació que fins ara no ha vist..., no havia estat ni tan sols consultada per la congregació de bisbes. I, tanmateix, documentació que mai ha pogut ni pot aportar la part demandant, senzillament perquè en la pràctica totalitat de les obres no la té.

En aquest context és un error avançar-se en la resolució, sense aclarir primer la propietat i més fer-ho amb

un document al nostre entendre poc clar, ambigu, i, per tant, subjecte a interpretacions diverses. Fins a l'arribada de l'exconsellera a la presidència del Consorci, aquest sempre havia manifestat per unanimitat el respecte i l'espera a les decisions que pogués prendre l'Església, sense renunciar, en cap cas, al legítim dret de la via civil. El bisbat de Lleida, que no un altre, conserva els títols de propietat, d'adquisició, de compravenda, de permuta i donacions de la pràctica totalitat dels objectes. Cal tenir en compte, a més, que durant més de cent anys el Museu ha estat en possessió pacífica ininterrompuda de la col·lecció, sense que s'hagués produït fins a l'any 1997 cap reclamació.

Ens trobem, doncs, davant d'un cas únic, el bisbat de Lleida és el primer i el darrer d'un propòsit per unificar fronteres civils eclesiàstiques, és també l'únic cas que relaciona i compromet els fons museístics als canvis de límits. Un seguit d'accions que no obeïen a cap intervenció de bon veïnatge sinó a una estratègia que té noms i cognoms i objectius. El bon veïnatge no pot basar-se més que en el respecte mutu.

El Museu de Lleida, que històricament el Consorci que el regeix havia mantingut sempre la mateixa línia. Primer, i això no s'ha dit, devolució de les obres que té en dipòsit als propietaris que les reclamin, no a uns tercers. Segon, aclarir civilment –civilment– la legítima propietat de les obres reclamades. Tercer, posteriorment a tot això, obrir portes de diàleg amb la Franja, que no en un altre lloc, buscant fórmules de gestió i gaudi conjunts, acords que qui li parla havia iniciat amb èxit amb gent de la Franja i amb el mateix senyor Marcelino Iglesias.

Senyores i senyors del Govern, si com han anunciat ens voten favorablement la Moció, cosa que els agraeixo, deixaran sense efectes els perills a què condueix un document ambigu, i reconduiran les sospites d'un massa llarg silenci en tot el procés, o les declaracions processió de les obres coincidents amb les dels alts càrrecs aragonesos, i també la manca de credibilitat que es produeix entre tots els temes d'ampli abast quan no s'ha generat la necessària confiança entre els ciutadans. Els ciutadans han de saber si el Govern té clar quin és el paper que ha d'exercir respecte a unes obres d'art que són béns patrimonials de Catalunya. No és una recomanació, és una obligació inherent als seus honorables càrrecs i també a la nostra funció de diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pont. No s'han presentat esmenes, poden ara intervenir per posicionar-se en nom dels grups, en nom del Grup Socialista l'il·lustre diputat senyor Francesc Xavier Boya.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, estem davant d'una Moció que fa referència a una qüestió que, com vostès saben, ha tingut..., és un llarg litigi de caràcter territorial, que ha tingut amplis ressons als mitjans de comunicació d'àmbit lleidatà, i fins i tot ha tingut, també, agres..., agres debats polítics respecte a aquesta qüestió.

Nosaltres ja anuncio ara que farem un vot favorable a aquesta Moció, atenent a una qüestió que ens sembla fonamental: aquesta Moció no es contradia amb la resolució que va aprovar el Departament de Cultura i que, d'alguna manera, recull en bona mesura una resolució aprovada el 5 d'abril, que recull en bona mesura, també, allò que és l'esperit d'aquesta Moció. Per tant, entenem que no havent-hi contradicció entre aquesta resolució i la Moció, nosaltres votarem favorablement aquesta qüestió, no sense abans dir en aquesta intervenció que per al Govern de Catalunya, el que ha sigut fonamental en aquest conflicte ha estat sobretot la recerca d'un àmbit d'acord amb l'Aragó. Nosaltres entenem que aquest és un territori en el qual aquest art que avui està en litigi n'és una mostra fefaent, hi ha hagut una història compartida i volem que hi hagi també molts acords de futur que s'han d'establir, que s'han de consolidar en, diguem-ne, un àmbit de pau social, de pau mediàtica, i que, per tant, sense cap renúncia a allò que considerem és un patrimoni també lleidatà, hi ha d'haver un bon clima d'entesa que faci possible un acord que permeti el gaudi d'aquest art per part de tots els ciutadans catalans, d'Aragó, i especialment d'aquest territori de la Franja, que ha sigut un territori de transició des de l'àmbit de la cultura i de la política també.

Per tant, en definitiva, del que es tracta és que el Govern apliqui amb rigor les lleis de patrimoni, que faci possible aquest acord amb l'Aragó per tal de trobar una solució viable al conflicte de l'art i, en definitiva, que en la resolució que avui aprova aquest Parlament hi ha hagut també, al voltant d'aquesta qüestió, un consens polític que és imprescindible.

Nosaltres entenem que el que no es pot fer és aprofitar una qüestió com la de l'art sacre, en aquest moment en litigi, per fer purament d'aquesta qüestió un instrument de desgast, sigui del Govern que sigui.

Per tant, aquesta entenem que és una qüestió de territori, és una qüestió de país i el millor favor que podem fer avui a les Terres de Lleida és justament trobar un consens polític al voltant d'aquesta qüestió i, efectivament, fer complir allò que avui és un document jurídic en ferm, que és la Resolució del 5 d'abril de la conselleria, i que, en definitiva, avui tampoc no ha tingut encara cap allegació, i per tant és el full de ruta de solució d'aquest conflicte, que esperem que trobi, en el si d'aquest marc que avui completem amb aquesta Moció, un àmbit de solució que passi per l'acord.

No oblidem, senyores diputades i senyors diputats, que el conflicte de l'art és fonamentalment un conflicte de l'àmbit de l'Església, que ens afecta, perquè el patrimoni és obvi que és un patrimoni compartit i comú, i que per tant els ciutadans tenen dret al seu gaudi, però en definitiva hem de poder diferenciar també allò que està dintre del marc de les competències de l'Església i allò que està en el marc de les competències dels poders civils i, en aquest cas, del Govern.

Per tant, esperant que aquesta Moció votada unànimement sigui un element més a favor d'aquest consens i de la possible trobada d'una solució a aquest conflicte, hi insisteixo, per consens de tots, esperem que això sigui així i que ens permeti avançar en un acord amb les

institucions aragoneses, i, en definitiva, com deia, al servei d'aquest objectiu fonamental, que és que tots els ciutadans puguin gaudir d'aquest art, que és patrimoni de tots.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Boya. En nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carmel Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, és evident que amb la Resolució de la conselleria de Cultura es fixaven uns paràmetres pels quals s'hauria de conduir de forma legal tot el conflicte, tota la discussió que afecta l'art sacre. Però és evident també que la Moció que avui votarem al Parlament de Catalunya està per damunt de la mateixa Resolució de la conselleria de Cultura, i que per tant és aquesta Moció la que marcarà el futur desenvolupament, si no n'hi ha un altra que la corregeixi, de tota la discussió sobre l'art sacre del territori de Lleida.

De totes maneres, anem a pams. Em permetran que els expliqui una part de la documentació que es conserva als arxius del museu, als arxius del bisbat, de fet, i que permet escatir com es va produir la conformació del Museu de Lleida, com va ser l'actuació del bisbe Messeguer. Fa més de cent anys, hi ha una carta, hi ha un testimoni que un rector d'una de les parròquies afectades, titulars d'aquest art que ara està en litigi, enviava al bisbe de Lleida, i li deia: «Senyor bisbe, bisbe Messeguer...» El cito, perquè l'han posada en qüestió a vegades, la figura del bisbe Messeguer; des de l'Aragó se l'ha tractat de vegades com un espoliador, i cal dir les coses pel seu nom, no? I li deia, com deia, aquest rector, al senyor bisbe: «Senyor bisbe, l'antiquari de Saragossa que està interessat en aquest retaule me'n dona cinc-cents pessetes» —parlem de cinc-cents pessetes de les de fa cent anys—, «nosaltres, aquest rectorat, el vendríem amb molt de gust al bisbat de Lleida» —que era la diòcesi que en aquell moment abastava aquesta rectoria— «a canvi que vostè iguali el preu que el senyor antiquari de Saragossa ens està oferint.» El bisbe Messeguer va igualar les cinc-cents pessetes i es va quedar amb el retaule.

Però aquesta carta en va tindre una segona, perquè ens adonem de com s'ha compost el patrimoni del que és l'actual Museu Comarcal i Diocesà de Lleida; compost en els seus orígens per l'actuació, com assenyalava, del bisbe Messeguer.

La segona carta del mateix rector li deia: «Senyor bisbe, ja que vostè em compra el retaule, li vull recordar que l'antiquari de Saragossa em pagava les trenta pessetes que val el trasllat del retaule fins a les seves dependències a Saragossa. Per acabar de fer el tracte, vostè també hauria de fer-se càrrec d'aquestes trenta pessetes que val el trasllat.» I el bisbe Messeguer es va fer càrrec d'aquestes trenta pessetes. I, finalment, el retaule va ser incorporat al que és el patrimoni del Museu Comarcal i Diocesà de Lleida.

Aquesta és la raó de tot plegat. Aquí no s'hi valen con-fabulacions d'altra mena, ni comparar el tema del Museu Diocesà i Comarcal amb tota la qüestió dels «papers de Salamanca», que desafortunadament algunes vegades s'ha vingut esmentant.

Tampoc s'hi val, en certa manera, la neutralitat del Govern de la Generalitat. El Govern de la Generalitat ha de ser bel·ligerant en la defensa dels interessos del territori, d'una part del territori, com és el territori de Lleida, que a vegades sent, en certa manera, l'oblit per part de l'Administració central de la Generalitat. Això que ha passat a Lleida, molts ciutadans –tot aquest litigi que s'ha anat desfermant– pensen –i jo crec que legítimament, el meu Grup pensa que legítimament– que si s'hagués donat aquesta circumstància a l'àmbit metropolità, probablement la lectura hagués estat una altra. Per això, hi ha una especial sensibilitat en aquesta qüestió.

Nosaltres creiem que amb la Moció que avui votarà afirmativament el Parlament de Catalunya, i agraïm al Grup socialista el canvi d'actitud... El «canvi»... –tampoc se'n pot dir així, no hi ha hagut canvi, ho reconec–, la precisió de la seua actitud, perquè és veritat que en totes les accions que havíem dut fins ara a terme al territori, jo crec que erròniament el PSC no hi era; sí que hi era, en canvi, el Partit Popular, i hi havia Convergència i Unió, i hi havia Esquerra Republicana de Catalunya. Agraïm aquest canvi, perquè creiem que d'aquesta manera, amb una votació unànime de la cambra catalana, queda blindada per al futur la conservació d'aquest patrimoni, queda blindada per al futur la convivència i queda blindat per al futur que busquem tots plegats una solució que satisfaci a totes les parts. Perquè no oblidem que la Franja es va començar a segregar, primer, per la via administrativa, però s'ha intentat segregar després per la via eclesiàstica; sempre buscant la ruptura d'una comunitat que només té que coses en comú.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Mòdol. En nom del Grup Popular té la paraula... (*Veus de fons.*) Perdó...? Senyor Boya, per què em demana la paraula, digui'm?

El Sr. Boya i Alós

Per contradiccions, senyor president.

El vicepresident primer

Té trenta segons.

El Sr. Boya i Alós

Trenta segons; menys. Amb tota cordialitat, al senyor Mòdol, que ens deia que el Partit Socialista no hem estat en alguns acords. El que sí que és cert és que el Partit Socialista ha estat treballant en aquesta qüestió, ha volgut fugir dels titulars de diari. I, per tant, vostè sap que hem treballat activament en una resolució que ha encarrilat definitivament aquest conflicte.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies. (*El Sr. Mòdol i Bresolí demana per parlar.*) Senyor Mòdol, té trenta segons.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Molt bé; només per aclarir que el Partit Socialista ha tingut sempre des del territori l'oferiment per participar conjuntament en la defensa d'aquests interessos i que, en tot cas, no era per l'interès de sortir als diaris, sinó per defensar un patrimoni que considerem de tots els catalans i catalanes, i que no hi va ser.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Mòdol. Pel Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Sí. Gràcies, president; molt breument. Tots els que tenim una formació jurídica sabem que quan hi ha separacions i divorcis és millor que siguin de mutu acord; si no, passa el que passa, no? (*rialles*), com s'acaba d'escenificar. Però bé, parlant envers... (*Veus de fons.*) Efectivament. En la qüestió que ens ocupa, nosaltres només volem manifestar, doncs, el que hem fet durant tot aquest llarg recorregut del litigi envers el patrimoni artístic del Museu Diocesà, que és simplement, doncs, estar al cantó dels interessos de Lleida, al cantó dels interessos dels lleidatans, i també ser molt respectuosos envers els nostres veïns de les poblacions de Barbastro o de Montsó, i respectar també profundament, doncs, els seus interessos.

I, precisament, pel que estem manifestant o posant de manifest des de l'inici –des de l'inici–, des del Partit Popular de Lleida, s'ha posat sempre de manifest que consideràvem que el més adient era resoldre aquesta problemàtica via judicial. I nosaltres hem apostat des de l'inici, ho repetim, perquè sigui la justícia la que es manifesti envers quina institució amb personalitat jurídica és la legítima propietària de les obres, que per nosaltres no ofereix dubte: és el bisbat de Lleida. I tot això, per sobre d'interessos partidistes i sense buscar, doncs, ni la fotografia als mitjans de comunicació, que, a algú, potser el beneficia; a uns altres, ens ha perjudicat, per exemple.

I, per tant, creiem que s'ha de donar la paraula o l'última paraula a l'Administració de justícia i mirar d'evitar al màxim polititzar una situació que afecta la identitat, la cultura, les relacions de veïnatge amb la Franja, amb els municipis germans i veïns de l'Aragó amb Lleida, i per resoldre també definitivament una situació que les diferents administracions, curiosament totes elles socialistes –el Govern d'Aragó, l'Ajuntament d'Osca, l'Ajuntament de Lleida i el Govern de la Generalitat–, no han sabut negociar ni resoldre.

Nosaltres, lògicament, donarem suport als quatre punts de la Moció.

Res més, president.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Montanya. (*El Sr. Mòdol i Bresolí demana per parlar.*) Perdó... Senyor Mòdol, digui'm...

El Sr. Mòdol i Bresolí

Sí; perdó, president, per contradiccions amb una expressió que ha fet anar el senyor Montanya.

El vicepresident primer

La veritat és que se'm fa difícil veure la contradicció, però li dono de tota manera trenta segons.

El Sr. Mòdol i Bresolí

No, no, només per ser fidel a la realitat... Ha fet esment del divorci entre el PSC i Esquerra Republicana per aquesta qüestió, i vull aclarir que, molt anterior a la sortida del Govern de la Generalitat per part d'Esquerra Republicana, el senyor Montanya sap que el paper d'Esquerra Republicana al territori ha estat sempre el mateix.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Mòdol. (*El Sr. Montanya i Mías demana per parlar.*) Senyor Montanya, trenta segons...

El Sr. Montanya i Mías

Jo menys, senyor president, perquè pensava que el senyor Mòdol diria que havia sigut una ruptura de mutu acord; veig que no. I, per tant, doncs, accepto l'aclariment que ha fet.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Montanya. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Nosaltres intentarem fer el nostre posicionament de forma molt breu, només dient que, després de les diferents intervencions plenes de, deixin-m'ho dir, recel, sospites, no sé si tensions després de divorcis o separacions, com deia el senyor Montanya, no sé ben bé què dir-ne..., en tot cas, del que de les diferents intervencions ens ha semblat és que, malgrat que existeix un acord del Govern de la Generalitat de Catalunya per intentar solucionar un conflicte, un litigi que porta molts anys obert i que evidentment en el territori ha obert moltes ferides, malgrat aquest intent, i que a vegades per arribar a aquest tipus d'acord i a la necessitat d'arribar a aquests consensos el que cal precisament és apaivagar els ànims, és silenci, és tranquil·litat, el que ens hem trobat és tot el contrari.

I malgrat que hi ha aquest acord, i, a més a més, que ja els ho avancem també, que nosaltres donarem suport a aquesta Moció, i que, per tant, ajuda, per si quedava alguna mena de dubte, a concretar i a precisar la intenció i la voluntat que es té amb l'acord arribat entre els

dos governs, malgrat això, el que ens trobem és, de nou, que els silencis, que potser han estat per arribar a aquests acords, s'interpreten com a sospitosos, s'interpreten com a deixadesa. I tot plegat ens fa pensar que probablement potser sí que es posa per davant altres interessos que no són els d'arribar al resultat d'un acord, els d'arribar al resultat d'una solució, sinó els d'arribar a certs protagonismes o a certs titulars.

Jo ho poso com a dubte, perquè evidentment cadascú deu saber en funció del que treballa i quines són les seves prioritats. La nostra és ben clara: els nostres silencis, sí que moltes vegades han estat en funció de poder arribar a acords i en funció de poder deixar treballar a qui toca. I en tot cas, això a vegades s'interpreta..., o s'acusa, o se'ns acusa d'invisibilitats, i a vegades es fan molt evidents aquestes invisibilitats, sincerament.

En tot cas, a nosaltres no ens fa cap..., no ens representa cap contradicció votar a favor d'aquesta Moció, només faltaria. Ens sembla que ajuda a reblar el que ja s'ha arribat, l'acord a què ja s'ha arribat i que ja ha signat el Govern de la Generalitat de Catalunya.

I en tot cas el que sí que volem deixar clar és que el bé a preservar, i ens agradarà dir-ho, perquè no hem sentit que cap altre grup ho digués, és la unitat d'aquesta col·lecció. Em sembla que hauríem de ser tots molt conscients que, com a història, com a patrimoni, per història i per cultura i per país, el que hauríem d'intentar és que això no es trenqués. I com a mínim, ens ha agradat que algú ho digués.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Camats. Cridarem a votació... (*El Sr. Pont i Sans demana per parlar.*) Senyor Pont, digui'm.

El Sr. Pont i Sans

Per contradiccions i per deixar clar, abans de la votació, un tema que crec que és clar i fonamental.

El vicepresident primer

Abans de la votació, l'ús de la paraula no el té, perquè no hi ha esmenes presentades...

El Sr. Pont i Sans

No, no, per contradiccions...

El vicepresident primer

De totes maneres, per contradiccions li dono trenta segons.

El Sr. Pont i Sans

...perquè, pel que s'ha dit aquí, jo ho he entès... –si vostè em dóna la paraula–, he entès que era una contradicció en l'exposició de motius.

El vicepresident primer

Endavant, té trenta segons.

El Sr. Pont i Sans

La contradicció és la següent. Al meu entendre, com a proponent de la Moció, aquesta Moció contradiu –en alguns casos complementa, però en altres contradiu– aquest acord, el que va fer el Govern. I, per tant, no es pot votar –o hi ha un malentès– dient que és el mateix.

És a dir, hi ha dos punts clau: que no es pot fer res fins que se n'acordi la propietat i que mentrestant les peces són inamovibles. I això no ho diu l'acord del Govern.

I, per tant, el que ha proposat Convergència i Unió és diferent de l'acord. Que quedi clar.

El vicepresident primer

Jo crec que queda perfectament clar en la redacció de la Moció i crec que ho han entès així tots els portaveus.

(Pausa llarga. El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Posem a votació la Moció relativa al patrimoni artístic del Museu de Lleida Diocesà i Comarcal.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat aprovada per 124 vots a favor.

————— **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Pla d'infraestructures del transport de Catalunya**
(tram. 302-00176/07)

El setzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre el Pla d'infraestructures del transport de Catalunya. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per a la seva exposició, l'illustre senyor Josep Rull.

(Pausa. El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat. Remor de veus.)

El vicepresident primer

Si us plau... Si us plau, senyores i senyors diputats... Si han de sortir de l'hemicicle, facin-ho amb celeritat i silenci. Senyor Rull, té la paraula.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em sorprèn que no hi hagi la presència avui del conseller de Política Territorial i Obres Públiques, el senyor Joaquim Nadal, oi més si es té en compte la seva condició de diputat d'aquesta cambra i quan es tracta de debatre un tema que és molt rellevant; de fet, potser és una de les qüestions més transcendents que ha plantejat el Departament de Política Territorial al llarg d'aquesta legislatura.

Vostès ja coneixen quina és la visió, quina és la valoració que Convergència i Unió fa d'aquesta proposta de pla d'infraestructures de transport de Catalunya; ho vam comentar a bastament en la substanciació de la interpellació. Nosaltres qüestionàvem diversos aspec-

tes del procés d'elaboració d'aquest Pla d'infraestructures de transport. Bàsicament, el que dèiem és que hi havia una contradicció molt manifesta, molt clara, amb la Llei de mobilitat, que va ser un gran instrument de consens, un gran instrument de concertació, que vam ser capaços d'aprovar amb una majoria molt àmplia en el transcurs de la darrera legislatura.

Però, més enllà, la idea força, la idea clau de la intervenció que vam fer i que m'agradaria reproduir en aquesta Moció, era la següent: en qüestions que fan referència a infraestructures que són cabdals per al país i que tenen un procés de gestió, molt sovint, lent, que afecta més d'una i fins i tot de dues legislatures, el que correspondria és d'arribar a nivells de consens molt importants. Fóra totalment, diguem-ne, negatiu per al conjunt del país que, entre governs i governs, utilitzéssim aquests plans estratègics d'infraestructures com a armes llencívols. Nosaltres criticàvem l'actitud de l'actual Govern, en el sentit que havia desprogramat de manera unilateral i fins i tot, en determinats casos, arbitrària grans acords estratègics pactats per tots en les anteriors legislatures. Posàvem el cas més evident del Pla director d'infraestructures de l'Autoritat del Transport Metropolità, en el sentit que planificava diverses actuacions que han estat desprogramades sense cap mena de criteri per l'actual Govern. Per tant, no té sentit que, en funció dels canvis de govern, hi hagi constantment aturades, tirades enrere respecte a projectes que són fonamentals.

Què ens demana la societat civil? Què ens demanen els sectors econòmics i productius del nostre país? Ens demanen solvència, ens demanen rigor, ens demanen seriositat. I, per tant, l'objecte d'aquesta Moció subsegüent és justament això: és demanar que bastim aquest consens en seu parlamentària. El Govern no ha estat capaç de bastir aquest consens a través dels mecanismes ordinaris. De fet, si analitzem quina ha sigut la reacció i quin ha sigut el sentit de les al·legacions que s'han presentat en el Pla, el que veiem és que, tant a nivell territorial com a nivell polític, ha generat, diguem-ne, una fricció molt important, fins i tot per part del Grup minoritari que dona suport al Govern, d'Iniciativa. Qui ha esmenat amb més intensitat aquest Pla ha estat Iniciativa per Catalunya, en el conjunt del territori. I també ho feia Esquerra Republicana, i també Convergència i Unió, i també el Partit Popular.

Per tant, si aquesta Moció tenia sentit en el moment que la vam plantejar, senyores i senyors diputats, avui, atesa l'actual aritmètica parlamentària, atès el nivell real de suport que té aquest Govern en el Parlament de Catalunya, pren molta més força. *(El conseller de la Presidència i de Política Territorial i Obres Públiques entra al Saló de Sessions.)* Tindria lògica... –benvingut, senyor conseller–, tindria lògica que el Govern aprovés un pla d'aquestes característiques amb una minoria estrident en el Parlament de Catalunya? No tindria cap mena de sentit, no tindria cap mena de lògica. Per tant, l'objecte d'aquesta Moció subsegüent és que aquest Pla es tramiti parlamentàriament, atenen-nos a allò que estableix el mateix Reglament del Parlament en el seu article 148, que permet que plans i programes del Govern puguin ser debatuts i puguin ser votats en seu parlamentària.